

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
АПЕЛАЦИОНИ СУД БРЧКО ДИСТРИКТА
БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ
Број: 96 о К 151820 24 Кж 2
Брчко, 30.07.2024. године

У ИМЕ БРЧКО ДИСТРИКТА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ !

Апелациони суд Брчко дистрикта Босне и Херцеговине у вијећу састављеном од судија Амеле Мустафић као предсједника вијећа, Срђана Недића и Роберта Јовића као чланова вијећа, уз учествовање Биљане Васиљевић као записничара, у кривичном поступку против оптуженог Д.В. зв. „Д.“ из Б., због продуженог кривичног дјела Неовлаштена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 232. став 1., у вези са чланом 55. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 19/20-пречишћени текст), одлучујући о жалби браниоца оптуженог Амера Рамића, адвоката из Брчког, поднесеној против пресуде Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о К 151820 23 К од 29.04.2024. године, након јавне сједнице вијећа одржане дана 30.07.2024. године, у присуству тужиоца Тужилаштва Брчко дистрикта Босне и Херцеговине Гордане Радовановић, оптуженог и његовог браниоца, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се као неоснована жалба браниоца оптуженог Д.В. зв. „Д.“ и потврђује пресуда Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о К 151820 23 К од 29.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о К 151820 23 К од 29.04.2024. године, оптужени Д.В., оглашен је кривим да је радњама описаним у изреци те пресуде починио продужено кривично дјело Неовлаштена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 232. став 1., у вези са чланом 55. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, па га је суд на основу исте законске одредбе, а уз примјену чланова 7., 42., 43., 49. и 51. став 1. тачка д) истог закона, те члана 265. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“ број 34/13, 27/14, 3/19 и 16/20) осудио на казну затвора у трајању од 7 (седам) мјесеци.

На основу члана 57. став 1. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине оптуженом се у изречену казну затвора урачунава вријеме које је провео у притвору од 26.02.2024. године до 06.03.2024. године.

На основу члана 78. став 1., у вези са чланом 232. став 4. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине од оптуженог се одузимају следећи предмети: један провидни ПВЦ пакетић у којем се налазила опојна дрога „Цаннабис сатива Л“, тзв. „марихуана“, укупне биљне масе 1,959 грама, означено бројем „1“, Једна стаклена тегла са поклопцем у којој се налазила црвена ПВЦ фолија, у којој је упакована провидна у којој се налазило 25,839 грама „Амфетамин спееда“, означено бројем „7“, 37 сјеменки „Канабиса-конопље“, просјечне масе 0,007 грама упаковане у мању бијелу врећицу ПВЦ фолије са завареним врхом, означено бројем „6“ који се имају предати Полицији Брчко дистрикта БиХ након правоснажности пресуде ради уништења.

У складу са одредбом члана 188. став 4. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта БиХ, оптужени је ослобођен обавезе плаћања трошкова поступка, који падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде жалбу је поднио бранилац оптуженог адвокат Амер Рамић (у даљем тексту бранилац оптуженог) због:

- битне повреде одредаба кривичног поступка,
- повреде кривичног закона,
- погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и
- одлуке о кривичноправној санкцији.

Бранилац је предложио да Апелациони суд Брчко дистрикта Босне и Херцеговине уважи његову жалбу и побијану пресуду преиначи у погледу санкције као и у погледу приједлога одбране за замјену казне затвора радом за опште добро на слободи.

Тужилаштво Брчко дистрикта Босне и Херцеговине (у даљем тексту тужилац) поднијело је одговор на жалбу браниоца оптуженог у којем наводи да је жалба у цјелости неоснована, те предложило да се иста као таква одбије и првостепена пресуда потврди.

На јавној сједници вијећа овог суда, одржаној дана 30.07.2024. године, бранилац оптуженог је изјавио да остаје код навода и приједлога из жалбе, а оптужени се придружио наводима свог браниоца.

Тужилац је остала при датом одговору на жалбу и приједлогу да се жалба одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда, будући да првостепени суд није починио повреде на које се указује жалбом.

Овај суд је испитао побијану пресуду у складу са чланом 306. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, односно у оном дијелу који се побија жалбом, а по службеној дужности да ли је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон, након чега је одлучио као у изреци ове одлуке из следећих разлога:

Жалба браниоца оптуженог је неоснована.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог приговара да је првостепени суд починио битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона и да је погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање. Такође, неосновани су жалбени приговори на одлуку о изреченој кривичноправној

санкцији и одлуци суда да одбије приједлог браниоца да се изречена казна затвора замијени радом за опште добро на слободи, а на шта се жалба суштински и односи, што произилази из образложења исте, иако је жалба поднесена из свих жалбених основа из члана 296. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине.

Жалбена тврдња браниоца да је казна затвора коју је суд изрекао оптуженом требала бити изречена у краћем трајању будући да на страни оптуженог није утврђена ниједна отежавајућа околност, те да је утврђен низ олакшавајућих околности, није аргументована ни увјерљива, па је овај суд као такву није могао ни уважити. Наиме, првостепени суд је приликом одлучивања о кривичноправној санкцији коју ће изрећи оптуженом у складу са одредбом члана 49. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине (општа правила за одмјеравање казне), водио рачуна о свим околностима које утичу да казна буде мања или већа (олакшавајуће и отежавајуће околности). Тако је као олакшавајуће околности цијенио да је потпуно признао извршење кривичног дјела, да је изразио жаљење, да је лошег материјалног стања и да раније није осуђиван, док отежавајућих околности на страни оптуженог суд није нашао. Све утврђене олакшавајуће околности првостепени суд је цијенио као нарочито олакшавајуће из члана 50. став 1. тачка б) Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, па је примјеном члана 51. став 1. тачка д) оптуженом ублажио казну по висини, и изрекао исту испод законом прописаног минимума за наведено кривично дјело и осудио га на казну затвора у трајању од 7 (седам) мјесеци, будући да је за кривично дјело за које је оглашен кривим прописана казна у трајању од 1 (једне) до 10 (десет) година затвора. О свему томе првостепени суд је на страни 4. одлуке дао адекватне разлоге.

Свим утврђеним олакшавајућим околностима, као што и произилази из образложења одлуке првостепени суд је дао адекватан значај и цијенио у мјери у којој те околности објективно утичу на врсту и висину казне која ће се изрећи, па је правилно цијенећи олакшавајуће околности оптуженом ублажио казну испод законом прописаног минимума и осудио га на казну као у изреци пресуде. С тим у вези не стоји приговор браниоца да првостепени суд није изрекао адекватну казну и да није цијенио нижи степен кривичне одговорности оптуженог. Надаље бранилац не наводи ни једну чињеницу и околност коју је првостепени суд пропустио да цијенио као олакшавајућу на страни оптуженог, а која би утицала на висину казне која ће се изрећи. Што се тиче навода да се не ради о дилеру већ о конзументу који је у одређеном моменту починио друштвено забрањене радње су наводи који не утичу на врсту и висину казне која ће се изрећи тако да ти наводи браниоца нису довели у питање правилност одлуке у погледу висине казне коју је првостепени суд изрекао оптуженом.

И овај суд сматра да се првостепени суд правилно определијелио за казну коју је изрекао оптуженом и да је управо изречена казна она врста и висина казне којом ће се постићи сврха кажњавања прописана чланом 42. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, односно да ће изречена казна васпитно дјеловати на оптуженог да убудуће не чини кривична дјела, а и превентивно дјеловати на све потенцијалне извршиоце кривичних дјела да иста не чине.

Када је у питању жалбени приговор браниоца на одлуку суда да одбије приједлог да се изречена казна затвора замијени радом за опште добро на

слободи, овај суд сматра да је и у том погледу првостепени суд правилно одлучио. Суд је је правилно цијенио тежину кривичног дјела, да се ради о кривичном дјелу против здравља људи, а што је изражено и кроз запријеђену казну у распону од 1 (једне) до 10 (десет) година затвора, па је правилно закључио да је извршење казне затвора у конкретној ситуацији пријеко потребно за остварење сврхе кажњавања из члана 42. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине.

И овај суд је увјерења да је извршење казне затвора у конкретном случају пријеко потребно за остварење сврхе кажњавања јер ће се само на тај начин послати адекватна порука и оптуженом и свим другим потенцијалним извршиоцима кривичног дјела да иста не чине, јер ће се у противном суочити са адекватним одговором правног система у којој ситуацији се нашао и оптужени Д.В. Овај суд за разлику од браниоца сматра да приликом одлучивања да ли ће се казна затвора замијенити радом за опште добро на слободи свакако треба повести рачуна о којој врсти кривичног дјела се ради, односно које заштићено добро је угрожено почињеним кривичним дјелом, као и о законом прописаној казни за исто, а што је све имао у виду и првостепени суд о чему говори на страни 4. побијане одлуке. У конкретној ситуацији испуњен је само формални услов за примјену члана 44. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине за замјену казне затвора радом за опште добро на слободи и то са аспекта изречене казне, будући да је оптуженом изречена казна затвора у трајању од 7 (седам) мјесеци. Међутим, овај суд, као и првостепени суд, сматра да се замјеном изречене казне затвора радом за опште добро на слободи, а ни блажом казном не би постигла сврха кажњавања прописана чланом 42. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине. Замјена изречене затворске казне радом за опште добро на слободи, не би у довољној мјери превентивно утицала на потенцијалне извршиоце кривичних дјела да иста не чине, као ни на самог оптуженог.

Слиједом свега наведеног, првостепени суд је правилном примјеном члана 44. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, одбио приједлог одбране да казну затвора која је изречена оптуженом, замијени радом за опште добро на слободи, јер кривично дјело за које је исти оглашен кривим мора бити адекватно санкционисано, а замјена изречене затворске казне радом за опште добро на слободи не би била адекватна напријед наведеним околностима. И овај суд је увјерења да се сврха кажњавања може постићи само извршењем изречене казне затвора у трајању од 7 (седам) мјесеци, без замјене исте за радом за опште добро на слободи.

Предмет разматрања овог суда био је и Извјештај о љекарском прегледу који је доставио бранилац оптуженог, међутим, све наведено у истом није могло утицати на казну која је изречена оптуженом. Одређени психички проблеми који су наведени у Извјештају о прегледу као и страх од затвора су чињенице које не утичу и не могу утицати на казну која је изречена оптуженом у правцу евентуалног смањења исте, или замјене казне затвора радом за опште добро на слободи.

Првостепени суд је водио рачуна да је оптужени особа слабог имовног стања, па га је на основу члана 188. став 4. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, ослободио обавезе плаћања трошкова

кривичног поступка, тако да се ни у том дијелу приговор браниоца оптуженог не може сматрати основаним.

Будући да првостепени суд приликом доношења побијане одлуке није починио пропусте на које се жалбом указује, ни повреде Кривичног закона на које овај суд пази по службеној дужности, жалбу браниоца је одбио као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Били су то разлози због којих је одлучено као у изреци ове пресуде, а на основу члана 313. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине.

ЗАПИСНИЧАР

Биљана Васиљевић

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА

Амела Мустафић